

FORASTERS

Les poblacions veïnes a Barcelona han conegut una aflluència enorme de forasters. Hi ha vila que ha quadruplicat el seu cens. Fugint de les incomoditats, de les estreïtes ciutadanes, són moltes les famílies que s'han escampat per Catalunya.

Aquest fenomen de migració és normalíssim en temps agitats com els que vivim. I ho seria molt més, de normal, si els Ajuntaments forans tinguessin cura de controlar una mica aquest excés de població que, de cop i volta, han sofert.

Diem això perquè tenim notícies que en certes localitats catalanes alguns d'aquests aixoplugats barcelonins es lliuren a una gran activitat alarmista. Sempre que poden, entre els vilatans, pinten la situació de Barcelona amb els colors més dramàtics de què disposen.

Potser la majoria d'aquests alarmistes són gent apocada i de temperament naturalment catastròfic. Però entre ells hem convingut que hi ha elements de dreta, feixistes emboscats, per als quals la sembra de mentides, l'escampada d'auguris pessimistes, són una tàctica premeditada.

Es ací on haurien d'actuar les autoritats locals. No els costaria res de saber exactament la naturalesa i els antecedents de les persones que s'han refugiat als respectius termes municipals. No els costaria d'indagar, discretament, llurs mitjans de vida, llurs fonts d'ingressos.

Perquè a vegades també es fan sospitoses les despeses quantioses d'algunes d'aquestes famílies. A molts pobles la vianda ha estat encarida considerablement degut al tren de vida que hi menen els forasters. Mentre alguns indígenes poden menjar amb penes i treballs, molts barcelonins tenen plètor de tot.

Els Ajuntaments forans tenen en aquest terreny una tasca concreta a realitzar, de col·laboració eficaç a l'obra de vigilància i de sanejament de la reraguarda.

OFENSIVA AL FRONT D'ARAGÓ

Continuen els avanços i es conquista nou terreny

Gran entusiasme dels nostres combatents

Barbastre, 14. (Del nostre enviat especial.) — Les nostres forces continuen posseïdes d'un gran optimisme que les porta a realitzar les més atrevides proeses. Els avanços per la zona d'Arguis, amb la presa de Sierra Caballera, que forca una demostració de la capacitat moral i material de l'Exèrcit Republicà, ha estat una demostració del desig que anima els soldats de la Llibertat d'arribar a la conquesta del terreny que sofreix el jou feixista. Si la discreció ens obliga a calar determinades operacions per no dificultar els plans del comandament, podem dir, no obstant, que els avanços continuen i es va conquistant nou terreny i en conseqüència rectificant-se posicions de manera que permeten un major control del camp enemic per tal d'assegurar futurs avanços en els quals, com aquesta vegada, a la tropa republicana no pot escapar el triomf.

No anirem a detallar, doncs, pel moment, on i com s'han efectuat els últims avanços perquè la patriòtica discreció, a què ens devem ho impedeix. Cal saber que l'Exèrcit Popular no roman inactiu i que la seva labor, més ben orientada que mai, resultarà aviat eficaç, contrabastant-se els plans de l'adversari que diàriament es veu encaixat i batut en el terreny on es creia més segur. Potser demà podrem ésser més explícits; però insistim a dir que el nostre exèrcit no solament manté les posicions preeminentes, sinó que avança en altres llocs i les va millorant.

Política de Catalunya enfora

La carta de Madariaga

Salvador de Madariaga, ex-ambaixador de la República Espanyola a París i ex-delegat permanent d'Espanya a la S. de N., aprofità l'aniversari del començament de la guerra civil per adreçar als espanyols, per conducte de la Premsa estrangera, una lletra d'exhortació a la pau. Aquesta lletra ha estat comentada, per alguns dels diaris catalans d'aquí, des del punt de vista de la personalitat de l'autor o de la posició polític-sentimental que assumeix. Però no crec que hagi estat examinada, aquesta carta, des d'un punt de vista estrictament polític.

La lletra de Madariaga, en adreçar-se directament i exclusivament als espanyols per tal d'exhortar-los a la cessació d'hostilitats, exclou implícitament de la qüestió la influència estrangera. La projecció italo-alemanya en els afers peninsulars és «ignorada» en la carta de Salvador de Madariaga. L'ex-ambaixador suposa que tota temptativa d'influenciar la política exterior d'Espanya en un sentit diferent d'aquell que la «geo-política» determina, és va i com a inexistent. Dit en paraules més pràctiques: Madariaga fonamenta la seva lletra en la suposició que Itàlia no pot, faci el que vulgui, tenir una intervenció important en la conducta de la política exterior espanyola i en la determinació de la guerra i de la pau d'Espanya.

Creu que el senyor Madariaga està profundament equivocat. O bé que, influït massa de prop pel Foreign Office, vol veure les coses com a Mr. Eden li agradaria que fossin.

El contrari del que suposa Madariaga, és cert. La guerra d'Espanya fóra ja acabada sense la voluntat ben pensada i forment aplicada i sostinguda, de Mussolini, el qual vol que prossegueixi. Que prossegueixi fins a consolidar les posicions d'Itàlia a la Península Ibèrica. Que prossegueixi —fixeu-vos-hi, senyor Madariaga— fins que la política exterior d'Espanya (a desgrat de la «geo-política») sigui canviada i caigui dins de l'òrbita de l'Imperi romà.

Es clar que nosaltres —aquests habitants de la Península que som fidels a les nostres terres i no volem que vinguin a governar-les gent forastera— ens hem oposat i ens oposem fins a la fi victoriosa de la guerra a la idea i a la política dels nous romans imperialistes. Si, abans de la victòria, se'ns exhorta a la composició, en realitat se'ns exhorta a acceptar a la Península una part almenys de la influència política italiana. Se'ns exhorta —torneu-vos-hi a fixar, senyor Madariaga— a admetre allò que, segons la «geo-política» hauria d'ésser inadmisible: a torçar la política exterior d'Espanya i a treure-la (en part, almenys) de l'òrbita de l'amistat franco-anglesa, per dur-la a l'òrbita de la influència italiana.

Es això el que Salvador de Madariaga ha volgut dir? No; perquè justament ell fonamenta la seva carta en la permanència obligada de les línies tradicionals de la política exterior espanyola.

A menys que en tot això no hi hagi un intent volgut de confusió, i Vansitard, el secretari permanent del Foreign Office, no hagi tornat a encomanar a Madariaga el virus que produí el pacte etiòpic dit de Laval-Hoare.

Nicolau M. RUBIO

Pirates a la Mediterrània!

Un submarí «de nacionalitat desconeguda» ha torpedinat el «cargó» francès PARAME

Lunús, 14. — El vaixell de càrrega francès «Parame», que arribà anit a aquest port, fou torpedinat per un submarí de nacionalitat desconeguda.

A conseqüència de l'incident, les tripulacions dels vaixells encorats a Tunis han demanat a llurs sindicats respectius que facin gestions perquè els vaixells naveguin escortats per vaixells de guerra.

"Temem que aquest lloguer no creï precedents perillosos", ha manifestat Lindsay a Cordell Hull

Han estat clausurats dels Soviets

Toquio, 14. — La Premsa anuncia que els soviets han clausurat els establiments de pesca de la companyia japonesa de Mikino, a Kamixatka, sota el pretext que utilitzaven verins per a fabricar adobs.

Ahir al vesore l'aviació facciosa bombardejà Guixols

COMUNICAT DEL CAP DE L'EXERCIT DE L'EST A S. E. EL PRESIDENT DE CATALUNYA

Lleugers tiroteigs en alguns sectors del front i vols de reconeixement de l'aviació enemiga. S'han passat els nostres rengles cinc evadits, tres amb armament.

Ahir, a dos quarts de nou del vespre, l'aviació enemiga volà sobre Guixols, on llança diversos bombes que ocasionaren algunes víctimes entre la població civil i pocs danys materials. Acusada la presència dels nostres observadors de l'aviació enemiga sobre Barcelona, es va donar de seguida l'alarma i s'actuaren ràpidament les bateries antiaèries, les quals impediren que els aparells facciosos s'internesin a la població.

XINA

ES DEFENSARA DEL JAPO

"Abolir tota diferència existent actualment al si del partit entre els membres i els seus grups polítics i viure i morir conjuntament mantenint un esperit de col·laboració sincer"

A Xapei i Hongkeu es combat amb extraordinària violència

HA ESIAI TALLAT EL CABLE XANG-HAI-NAGASAKI

Londres, 13. — Comunicen de Nankin a l'agència Reuter: El Comitè Permanent del Comitè Executiu central del Kuo-Min-Tang aprovà ahir set punts que tots els membres han de jurar de respectar mentre duri el període crític que travessa Xina:

1. Acceptar estrictament totes les lleis de l'Estat i les regles del partit, en tota ocasió.
2. Obedir sense d'scutir les ordres de les autoritats militars lleials.
3. Correr els riscos davant del poble, però no retirar-se sinó després del poble.
4. Acceptar els requeriments urgents abans que el poble.
5. Abolir tota diferència existent actualment en el si del partit entre els membres i grups polítics del mateix partit i viure i morir conjuntament, mantenint un esperit de col·laboració sincer.
6. Guardar els secrets militars i ajudar al manteniment de l'ordre i de la pau.
7. Reorganitzar i militaritzar els partits.

La cinquena clàusula és particularment interessant, per tal com indica el desig de Kuo-Min-Tang d'obtenir la col·laboració dels altres grups polítics en la crisi actual.

ES REPREN EL COMBAT

Xang-Hai, 14. — Després d'un breu descans, el combat es reprené a les 430 a Xapei i Hongkeu amb extrema violència. Les hostilitats s'estenen a l'est. Als voltants de la badia de Ichu hi ha gran foc de fuselleria i intens canonge. Els xinesos ocupen la vora del sud i els japonesos la de nord.

Els trens de la línia Pequín-Nankin no circulen sinó fins a Suzhou. El ministre de Transports anuncia que començaria un servei diari a partir d'avui. El govern de Nankin decidí defensar la ciutat fins al darrer extrem.

(SEQUEIX A LA PAGINA TRES)

Després del dia 20 s'obrirà el Parlament de la República

València, 14. — El senyor Martínez Barrio ha rebut els periodistes als quals ha manifestat que no podia determinar encara la data d'obertura del Parlament, però que creia que seria després del dia 20.

A preguntes d'un informador, ha dit que encara no havia rebut peticions per a fer ús de la paraula, per a promoure debat.

GELATS!!!

Queden caducades totes les llicències gratuïtes d'ús d'armes

Nomenaments del Tribunal de Cassació de Catalunya

València, 14. — La «Gaceta» pública, entre altres, les següents disposicions:

Justícia. — Ordre nomenant per al càrrec de tinent fiscal del Tribunal de Cassació de Catalunya, amb caràcter interí, el senyor Francesc Artiga Castelltort.

Idem idem fiscal del mateix Tribunal, amb caràcter interí, el senyor Francesc de P. Aixela.

Henda i Economia. — Creant la Central d'exportació de ram de taula.

Disposant que cessi en el càrrec de director general de la Caixa de Reparacions el senyor Esteve Martínez Hervás i nomenant per a substituir-lo el senyor Andreu Conesa Giménez.

Governació. — Disposant que a partir d'aquesta data quedin caducades totes les llicències gratuïtes d'ús d'armes de tota mena, expeses per aquest departament o autoritats delegades, així com aquelles que no siguin expeses de conformitat amb el Reglament del 13 de setembre del 1935.

Circular dictant instruccions referents als presidents dels Consells Municipals, com a presidents al mateix temps dels Comitès Agrícoles, per al compliment del decret del 6 de juliol i Ordre del 25 del mateix mes sobre la distribució i consum de la collita de blat.

Instrucció Pública. — Disposant que es constituïssin en aquest departament un cos denominat d'Auxiliars tècnics per als serveis d'Instrucció, protecció i salvament del tresor artístic.

Dissolent la Secretaria dels concursos nacionals de protecció a les Belles Arts.

També publica una Ordre circular relativa a la preparació del personal especialitzat per l'Escola Superior d'Aeronàutica.

Ja era hora!

Es considerarà un delict de sabotatge equivarcar la U. R. S. S. amb les nacions que envaeixen el nostre territori

València, 14. — El ministre de la Governació ha dictat la disposició següent:

«Amb reiteració que permet d'endevinar un propòsit deliberat d'ofensa una nació essencialment amiga, creant d'aquesta manera dificultats al Govern, s'ocupen diversos periòdics de la U. R. S. S., havent-se arribat en la seva inconveniència a equiparar-la a les nacions que envaeixen el nostre territori. Aquesta llicència, absolutament reprovable, que no hauria d'esser autoritzada pel Gabinet de Censura, ha de cessar radicalment, aviat, que tan aviat com aquesta ordre deixi d'ésser observada escrupolosament, se suspèn amb caràcter indefinit el període que la incompleta, per bé que hagués estat autoritzat per la censura, i quedarà en aquest cas el que hagués llegit la prova periodística a disposició del Tribunal Especial encarregat d'entendre en els delictes de sabotatge.»

La badia d'Espanya, l'estret de Gibraltarr i la mar d'Alboran

Hèrcules derrotà el gegant Anteu, desbarrà el lleó, vencé la hidra i domà el toro; per a ocultar als ulls dels mortals el cos de la seva amada, Pirene acumulà muntanyes i formà els Pireneus. No satisfet encara, i per a desgaudir més la geografia, pegà un cop de màca entre Abyla i Calpe, i obrí l'estret de Gibraltarr.

No sospita potser el somnolent transcendentia del seu fet i les complicacions que havia de produir.

Gibraltarr, doncs, separa Europa d'Àfrica, però la continuïtat de la vida en les dues vores de l'estret és permanent. I aquest punt d'unió, no de separació, donà més amplitud a la vida mediterrània, ja que el mar més profund i més respectat i els fenicis s'establiren a Gadir (Cádiz) i a Hispàlia (Sevilla); els cartaginès i els romans donaren vibració a Cádiz i el mar Tenebrosus o algebrus fou explorat des de temps antics, i es conserva el record d'expedicions, que foren famoses, tal com l'expedició a les illes Canàries; la de les setanta naus del cartaginès Hannó; la d'Hamit, també cartaginès, contada per Plini; i la fenícia de Tarfèsia (Andalusia), en la qual una epentocera travessa l'estret obligada per una tempesta, segons Heròdot.

L'Atlàntic, en canviar les seves aigües amb les del Mediterrani, fa com un embut, la part ampla del qual forma la badia d'Espanya. La boca de l'embut és estreta, pas només de 135 quilòmetres d'amplària, més petit que l'amplària d'algunes vies fluvials, l'Amazones, per exemple, però que, amb tot, la seva estreta, és avui dia el carrer més concorregut del món. Els 18.000 vaixells que, segons les estadístiques, passen en un any, suposen una freqüència d'un vaixell cada mitja hora a un tràfic de prop de 90.000 tones.

A l'altre costat de l'embut sobre una elipse constituïda pels arcs penibètics i nord-marroquins amb l'eix major a la línia Gibraltarr-Alboran que pren el nom d'aquest illot, situat a 90 milles de la costa espanyola i 60 de l'africana.

Aquest mar d'Alboran, coincident amb la depressió occidental mediterrània, forma, com l'Adriàtic, un Mediterrani petit dins del Mediterrani gran.

L'importància d'aquesta part de la terra ha estat gran, i en l'actualitat és més gran encara per a la vida dels pobles.

Romans i cartaginès, vivien indistintament a totes dues vores; els grecs i vándals travessaren l'estret per a saquejar Àfrica; els àrabs, després de vèncer Kahina (La Fetillera), s'endinsaren a Marroc, saltaren a Espanya i tractaren d'envair Europa, fins que foren detinguts a Pòitiers per Carles Martell (732). Avui, a part Espanya, són tres les nacions que tenen interessos vitals a l'estret.

Anglaterra, que conserva Gibraltarr, una de les claus d'aquesta porta, més subtilment que la de Constantinoble, rep per aquesta via cotó, cautxú, cafè, petroli, etc., via que li retalla en uns 5.000 milles les seves comunicacions amb l'Índia. Per a ella és una clau comercial i encara militar per a sostenir el seu exim mediterrani.

Itàlia rep cereals, cotó nord-americà, carbó anglès, etc., i per l'estret es relaciona amb els seus cinc milions d'expatriats que constitueixen les colònies italianes dels Estats Units, Argentina i Brasil.

A França, en cas de conflicte, li cal la seguretat de l'estret per a poder reunir les esquadres al Mediterrani o a l'Atlàntic, segons li convinguí. Tracta d'evitar aquesta servitud amb el canal del Migdia.

Però si bé aquest problema pogués tenir-lo resol, no li passa pas igual amb l'ajut que Àfrica i Marroc podrien donar-li, ja que o ha de seguir la via mediterrània o atlàntica, que poden ésser tallades, o ha de sotmetre's a travessar la Península Ibèrica, creuar l'estret per la superfície o pel túnel submarí que havia d'enllaçar la xarxa europea de ferrocarrils amb el Transsahària i permetre l'exploitació de les regions africanes, les possibilitats de les quals són grandíssimes.

Ja es pot, doncs, deduir la importància que té el saber a quines mans pot caure aquesta interessant zona formada per la badia d'Espanya, l'estret de Gibraltarr i el mar d'Alboran.

Cádiz domina l'entrada; Ceuta i Gibraltarr el centre; Cartagena i Melilla la sortida. Prescindint de Tànger, que no convé tocar. L'enclavament sobre Gibraltarr, anglès, és complet; Màlaga i Almeria s'encastren també anelles successives en la cadena Cádiz-Ceuta-Melilla-Cartagena. El mar més a més hi comptem Alboran, aleshores el domini resultaria tan complet que ningú absolutament no pot alibiar-se'n. El procedir d'aquests ports pot arribar a pertorbar la vida dels altres de forma tal que la superedificació a la seva volta és total.

Però hi ha més. Des d'aquests llocs es pot actuar amb forces navales, però a més s'hi afegeixen les accions aèries dels seus mateixos llocs o des dels propers.

Alhucemas és un bon refugi de submarins.

Melilla i Ceuta, Cartagena i Cádiz, ofereixen bones bases per a hidroavions; Ain Zoren Taulima, Almería, Tetuan, Sevilla i Granada, són aerodroms de gran importància. El seu mal d'acció s'estén sobre tota la zona.

A més de països enemics d'Anglaterra i de França, la pertorbació de la vida d'aquests pobles és immensa. No cal oblidar l'establiment dels italians a les Balears, la seva intervenció a Espanya, ni l'ocupació del nord del Marroc pels alemanys, els seus aliats actuals.

Una paraula del que sigui am d'aquests llocs i la vida comercial i les activitats militars a l'estret queden parades instantàniament.

Que cadascú en tregui la conseqüència i vegi el que l'esdevenidor li pot proporcionar.

(Del «Boletín Decenal» de l'Estat Major Central del ministeri de Defensa Nacional)

Una acció de dos quilòmetres de profunditat al sector de Brunete

Grado ha estat intensament bombardejat per l'aviació i l'artilleria

València, 13. — Comunicat oficial de guerra facilitat pel Gabinet d'Informació del Ministeri de Defensa Nacional, a les 24 hores:

EXERCIT DE TERRA

CENTRE. — Les nostres forces realitzaren una incursió fins a les proximitats de la casa immediata al cementiri de Brunete, en una profunditat de dos quilòmetres, sense trobar enemic ni ésser hostilitzades.

A la resta dels sectors. — Tirois i canoneigs habituals.

EST. — En un reconeixement fins a les proximitats de Nuez de Ebro, les nostres patrulles sorprenghen forces enemigues, a les quals feren algunes baixes.

L'artilleria rebel canoneja diverses posicions.

S'han presentat als nostres rengles un soldat amb armament i quatre sens.

NORD (Santander). — Lleuger canoneig enemic des d'Argosendo.

Les nostres bateries bateren una concentració vers Colloto, als voltants de Barruelo.

ASTÚRIES. — Bombardeig de Grado per la nostra artilleria, combinat amb l'aviació. S'han causat grans danys a una concentració enemiga i s'ha obligat a sortir precipitadament del poble diversos cotxes, els quals foren metrallats.

S'han passat als nostres rengles, set soldats.

SUD TAJO. — A la conca del riu Algodor, l'enemic intentà un cop de mà que fou frustrat pel nostre contraatac i acabà amb la fugida dels rebels.

En altres sectors. — Lleugers tirois.

Als jaciosos canonejaren la posició de Sombrerete i les properes a la carretera de Polan a Toledo.

A la posició de Castillo de Malpica, s'han oït lleugers tirois a les línies enemigues.

La nostra artilleria bombardeja trens i camions i aconseguí dificultar el trànsit a la zona de Lerendegueria rebel.

TEROL. — Des d'Azor al nord d'Arroyo Frio, al sector de Bezas, l'enemic hostilitzà amb foc de metralladora i fusell.

Entre Montreal i Villafraanca del Campo, fou volat un tren de vuit unitats.

En un reconeixement nostre, s'ultrapassà en més d'un quilòmetre el poble de Paneruo.

EXERCIT DE L'AIRE

L'aviació lleial ha efectuat els següents bombardeigs:

Aeròdrom d'Horo, al qual hi havia sis aparells.

Estació fèrria de Sigüenza, a les andanes de la qual s'observaren vuitanta vagons.

Aeròdrom de Burjos, situat local al bosc, que els nostres pilots aconseguiren incendiar, a part de les destroces ocasionades al camp, arran dels aparells.

Dos trens amb gran nombre d'unitats,

i una concentració de camions al sector de Grado a Astúries. Els camions foren també canonejats per la nostra artilleria i metrallats per l'aviació.

ELS FACCIOSOS

ELS HOMES CRIDATS A FILES

De «Heraldo de Aragón»:

«La Caja de Recluta núm. 21 publica el cuadro-resumen siguiente de los reclutas y clases de los mismos llamados a filas.

1930.—Cupo de filas: todos. Cupo de instrucción: tercero y cuarto trimestres. — Prórrogas de primera clase: tercero y cuarto trimestres. — Prórrogas de segunda clase: todos.

1931.—Cupo de filas: todos. Cupo de instrucción: todos. — Prórrogas de primera clase: todos. — Prórrogas de segunda clase: todos.

1932.—Cupo de filas: todos. Cupo de instrucción: todos. — Prórrogas de primera clase: todos. — Prórrogas de segunda clase: todos.

1933.—Cupo de filas: todos. Cupo de instrucción: todos. — Servicios auxiliares: todos. — Excluidos temporales: todos. — Prórrogas de primera clase: todos. — Prórrogas de segunda clase: todos.

1934.—Cupo de filas: todos. Cupo de instrucción: todos. — Servicios auxiliares: todos. — Excluidos temporales: todos. — Prórrogas de primera clase: todos. — Prórrogas de segunda clase: todos.

1935.—Cupo de filas: todos. Cupo de instrucción: todos. — Servicios auxiliares: todos. — Excluidos temporales: todos. — Prórrogas de primera clase: todos. — Prórrogas de segunda clase: todos.

1936.—Cupo de filas: todos. Cupo de instrucción: todos. — Servicios auxiliares: todos. — Excluidos temporales: todos. — Prórrogas de primera clase: todos. — Prórrogas de segunda clase: todos.

1937.—Cupo de filas: todos. Cupo de instrucción: todos. — Prórrogas de primera clase: todos. — Prórrogas de segunda clase: todos.

1938.—Cupo de filas: primero, segundo i tercero trimestres.»

Més carn de canó per a trossejar Espanya a benefici dels alemanys i dels italians!

Han hagut de fugir

Dos raids fracassats de l'aviació enemiga sobre Barce ona

El Gabinet de Premsa d'Ordre Públic, ha facilitat la matèria d'avis de la nota següent:

«Aquesta nit, pels volts de les set, uns aparells facciosos amagats entre els núvols han sobrevoat per algunes barrides extremes de la ciutat.

Les sirenes d'alarma han advertit el perill als ciutadans, els quals ordenadament han passat a ocupar els refugis. Al cap de mitja hora ha estat aixecada l'alarma.

A les nou novament els avions facciosos han fet la seva aparició a Barcelona.

L'actuació de les nostres defenses i dels nostres caces, els han obligat a fugir precipitadament, sense que per cap dels dos raids calgui lamentar cap dany personal ni material.»

Una infinitat d'amics m'han vingut a veure, entre aquestes grates vistes Josep Saura. L'ex-campió ciclista ja no és sergent motorista, és oficial de l'Exèrcit.

Mentre ens estremem la mà dreta, amb l'esquerra assenyala el pit. La insignia de «Cuerpo de Treña, l'estrella vermella i dos galons d'oficial. Els galons són bastant amples, la qual cosa em va fer dubtar.

—Tinent o tinent coronel?

I Saura, amb aquella veu mig àonica, ens contestà fortament:

—Oficial i guanyat a pots!

Després, han arribat infinitat de companys...

M'he sentit enefós.

La nostra 33a Divisió ha sofert un canvi, puix que tots són catalans. Tots els que vénen ja porten enganxada una plaqueta de llautó bru que diu «Catalunya» i a continuació les quatre barres en forma d'arc.

Soldats i oficials... tots amb el flama-botonet col·locat a la guerreria.

Ha despatllat molta curiositat. Els homes d'ací dalt, els soldats, es deturen uns moments davant dels nostres compatriotes... i lleixen fortament «Catalunya»!

Per a nosaltres aquesta paraula signifia molt, cal pensar en la conseqüència del nostre President: «Catalunya»!

S'està fent foc. He volgut acompanyar alguns companys fins al poble de Trillo.

Per darrera d'uns grans cims ja fa estona que s'ha amagat el sol. A la carretera hi ha un gran silenci... tan sols el Teix té la paraula.

Saltant pedres i barrancs, marxa silenciosament cara avall, passa riu-ller per davant nostre; no obstant, dintre de pocs moments aquella mateixa aigua passarà per Toledo.

El panorama és fantàstic...

A la nostra esquerra, gegantines muntanyes; al cim, damunt les roques més difícils, hi ha les blanquissimes cabs de Castella.

De tant en tant, l'esquerdat toc de les esqueltes que porten penjades al coll, deixa sentir-se quan ocupen anoves posicions.

Damunt del pont, sobre el mateix Teix, ens hem acomiadat.

Un company m'ha fet un obsequi: d'un trau de la meua camisa penja un botonet de llautó bru.

Diu:

«Catalunya»!

J. LORENZO-MILAN

Balneari de Trillo, 8-8-37.

AGRUPACIO DEL TEATRE DEL PROLETARIAT

Propera a fundar-se aquesta Agrupació, hom fa una crida a tots aquells companys que s'interessin pel teatre i a tots aquells que desitgin llur col·laboració. A. T. P. no ha de tenir cap color polític ni es ci-nyeix a exclusivismes de cap mena. A l'objecte d'enlletir el teatre del proletari, d'ordre sintètic i avant-guardista, hom demana la col·laboració d'autors, compositors, actors, actrius, rapsodes, directors artístics i d'escena, cantants, professors de música, mestres coreogràfics (ballet), pintors, dibuixants, músics, electricistes, protecnics, tot dintre l'element amateur. Les ofertes d'inscripció per al coneixement del programa a realitzar, han de fer-se per escrit, i s'hauran de lliurar personalment els dies del 16 al 31 del corrent mes i de 6 al 9 del vespre, al local del S. R. I., Grup Lluís Sirral, Diputació, 185, pral, on romandrà reunit permanentment el Comitè organitzador, el qual donarà més detalls de la tasca a realitzar.

Dimarts, a la nit, tingué lloc al Teatre Municipal un reeixit acte organitzat pel «Socors Roig Internacional» a profit de la seva secció.

Era també patrocinat per la «Federació Catalana de Societats de Teatre Amateur», el delegat de la Generalitat i el Secretari general de la qual, ciutadà Claudi Fernández i Castanyer fou present a la festa.

Per la secció de teatre «Antoni Crumols», de l'Ateneu Pl i Margall, de La Bisbal, amb la col·laboració del director de l'«Erató de Figueres», Joaquim Crumols, es representà la comèdia en tres actes de J. Navarro i Costabona «Victor Daurat».

Agradat molt la comèdia i va ploure la interpretació. Fou requerit al prosceni l'autor i aplaudí per la seva interessant producció escènica i, en acabar el seu parlament glossant la laboriosa i fructífera tasca, va fer la salutació internacional, arreu del món, fou ovacionat.

En tots els aspectes, aquest acte constituí un èxit.

AGRUPACIO DEL TEATRE DEL PROLETARIAT

Propera a fundar-se aquesta Agrupació, hom fa una crida a tots aquells companys que s'interessin pel teatre i a tots aquells que desitgin llur col·laboració. A. T. P. no ha de tenir cap color polític ni es ci-nyeix a exclusivismes de cap mena. A l'objecte d'enlletir el teatre del proletari, d'ordre sintètic i avant-guardista, hom demana la col·laboració d'autors, compositors, actors, actrius, rapsodes, directors artístics i d'escena, cantants, professors de música, mestres coreogràfics (ballet), pintors, dibuixants, músics, electricistes, protecnics, tot dintre l'element amateur. Les ofertes d'inscripció per al coneixement del programa a realitzar, han de fer-se per escrit, i s'hauran de lliurar personalment els dies del 16 al 31 del corrent mes i de 6 al 9 del vespre, al local del S. R. I., Grup Lluís Sirral, Diputació, 185, pral, on romandrà reunit permanentment el Comitè organitzador, el qual donarà més detalls de la tasca a realitzar.

Dimarts, a la nit, tingué lloc al Teatre Municipal un reeixit acte organitzat pel «Socors Roig Internacional» a profit de la seva secció.

Era també patrocinat per la «Federació Catalana de Societats de Teatre Amateur», el delegat de la Generalitat i el Secretari general de la qual, ciutadà Claudi Fernández i Castanyer fou present a la festa.

Per la secció de teatre «Antoni Crumols», de l'Ateneu Pl i Margall, de La Bisbal, amb la col·laboració del director de l'«Erató de Figueres», Joaquim Crumols, es representà la comèdia en tres actes de J. Navarro i Costabona «Victor Daurat».

Agradat molt la comèdia i va ploure la interpretació. Fou requerit al prosceni l'autor i aplaudí per la seva interessant producció escènica i, en acabar el seu parlament glossant la laboriosa i fructífera tasca, va fer la salutació internacional, arreu del món, fou ovacionat.

En tots els aspectes, aquest acte constituí un èxit.

AGRUPACIO DEL TEATRE DEL PROLETARIAT

Propera a fundar-se aquesta Agrupació, hom fa una crida a tots aquells companys que s'interessin pel teatre i a tots aquells que desitgin llur col·laboració. A. T. P. no ha de tenir cap color polític ni es ci-nyeix a exclusivismes de cap mena. A l'objecte d'enlletir el teatre del proletari, d'ordre sintètic i avant-guardista, hom demana la col·laboració d'autors, compositors, actors, actrius, rapsodes, directors artístics i d'escena, cantants, professors de música, mestres coreogràfics (ballet), pintors, dibuixants, músics, electricistes, protecnics, tot dintre l'element amateur. Les ofertes d'inscripció per al coneixement del programa a realitzar, han de fer-se per escrit, i s'hauran de lliurar personalment els dies del 16 al 31 del corrent mes i de 6 al 9 del vespre, al local del S. R. I., Grup Lluís Sirral, Diputació, 185, pral, on romandrà reunit permanentment el Comitè organitzador, el qual donarà més detalls de la tasca a realitzar.

Dimarts, a la nit, tingué lloc al Teatre Municipal un reeixit acte organitzat pel «Socors Roig Internacional» a profit de la seva secció.

Era també patrocinat per la «Federació Catalana de Societats de Teatre Amateur», el delegat de la Generalitat i el Secretari general de la qual, ciutadà Claudi Fernández i Castanyer fou present a la festa.

Per la secció de teatre «Antoni Crumols», de l'Ateneu Pl i Margall, de La Bisbal, amb la col·laboració del director de l'«Erató de Figueres», Joaquim Crumols, es representà la comèdia en tres actes de J. Navarro i Costabona «Victor Daurat».

Agradat molt la comèdia i va ploure la interpretació. Fou requerit al prosceni l'autor i aplaudí per la seva interessant producció escènica i, en acabar el seu parlament glossant la laboriosa i fructífera tasca, va fer la salutació internacional, arreu del món, fou ovacionat.

En tots els aspectes, aquest acte constituí un èxit.

AGRUPACIO DEL TEATRE DEL PROLETARIAT

Propera a fundar-se aquesta Agrupació, hom fa una crida a tots aquells companys que s'interessin pel teatre i a tots aquells que desitgin llur col·laboració. A. T. P. no ha de tenir cap color polític ni es ci-nyeix a exclusivismes de cap mena. A l'objecte d'enlletir el teatre del proletari, d'ordre sintètic i avant-guardista, hom demana la col·laboració d'autors, compositors, actors, actrius, rapsodes, directors artístics i d'escena, cantants, professors de música, mestres coreogràfics (ballet), pintors, dibuixants, músics, electricistes, protecnics, tot dintre l'element amateur. Les ofertes d'inscripció per al coneixement del programa a realitzar, han de fer-se per escrit, i s'hauran de lliurar personalment els dies del 16 al 31 del corrent mes i de 6 al 9 del vespre, al local del S. R. I., Grup Lluís Sirral, Diputació, 185, pral, on romandrà reunit permanentment el Comitè organitzador, el qual donarà més detalls de la tasca a realitzar.

Dimarts, a la nit, tingué lloc al Teatre Municipal un reeixit acte organitzat pel «Socors Roig Internacional» a profit de la seva secció.

Era també patrocinat per la «Federació Catalana de Societats de Teatre Amateur», el delegat de la Generalitat i el Secretari general de la qual, ciutadà Claudi Fernández i Castanyer fou present a la festa.

Per la secció de teatre «Antoni Crumols», de l'Ateneu Pl i Margall, de La Bisbal, amb la col·laboració del director de l'«Erató de Figueres», Joaquim Crumols, es representà la comèdia en tres actes de J. Navarro i Costabona «Victor Daurat».

Agradat molt la comèdia i va ploure la interpretació. Fou requerit al prosceni l'autor i aplaudí per la seva interessant producció escènica i, en acabar el seu parlament glossant la laboriosa i fructífera tasca, va fer la salutació internacional, arreu del món, fou ovacionat.

En tots els aspectes, aquest acte constituí un èxit.

El raid de Levanovski

Els avions de quatre motors estabillizaran la comunicació normal entre la U.R.S.S. i els Estats Units

Moscou, 14. — A propòsit del raid de Levanovski, la «Pravda» escriu:

«La gloriosa tripulació del «N-209», amb el seu raid comença una nova pàgina en el desenvolupament de la nostra aviació transatlàntica.

Txkalov i Grómov realitzaren raids brillants, amb els quals establien nous rècords sense escala. Però Levanovski transporta a la llunyania un avió de tipus nou, per a volar a grans distàncies, amb carregament d'homes o de mercaderies. El futur és d'aquests avions de quatre motors que establlitzaran la comunicació normal amb passatgers i càrrega, entre els dos grans països del món, la URSS i els Estats Units.

Aquests avions poden ésser fabricats per la nostra indústria, en la quantitat que calgui. El «N-209» ha estat fabricat totalment amb materials soviètics i per mans d'enginyers i obrers soviètics.

L'aviació soviètica, creada per l'energia revolucionària del nostre poble, pot tenir l'orgull d'ésser la millor aviació del món. Els avions soviètics s'han fet, cèlebres per gestos tan salvatges com la destrucció

de Guernica i pels bombardeigs de Madrid, mentre els avions de l'imperialisme japonès bombardegen, amb una valentia que els fa molt poc favor, ciutats pacífiques xineses, tenint també en compte que l'aviació feixista italiana exterminà la població indefensa d'Abissínia.

Mentrestant, els nostres gloriosos avions, els Grómovs, Txkalovs, els Vodopianovs, els Molokovs i els Levanovskis demostren a tot el món la bellesa d'esperit dels homes soviètics, els quals descobreixen noves terres fins ara desconegudes. Porten en llurs ales la realització de les grans iniciatives d'un gran poble.

Els raids heroics dels avions soviètics produeixen enorme sensació a tot el món. Allò que resta d'honrades als països capitalistes aplaudeix els nostres valents pilots. Només els obscurantistes feixistes fan com l'estructura, que amaga el cap sota l'ala.

Adopten una actitud com si no haguessin passat res. Tenen por de veure la victòria del poble soviètic, que, entre parèntesis sigui dit, no necessita llur reconeixement. L'èxit d'aquest nou raid emprés els farà reflexionar encara més.»

Al Paraguai, els militars sublevats imposen un canvi de Govern

EL GOVERN, IMPOTENT

Asunción, 14. — El Govern, que en els primers moments havia cregut dominar el moviment revolucionari iniciat a la regió del Nord, fins al punt que en el ministeri de l'Interior es donava la sublevació per fracassada, s'ha vist en la impossibilitat de fer front a la revolució, en ésser secundada aquesta per les forces de la marina.

A primeres hores d'aquest matí, les esmentades forces han ocupat la capital i s'han instal·lat als llocs més estratègics. Després han dirigit un ultimàtum al Govern exigint la seva dimissió.

EL MOVIMENT HA TRIOMFAT

Asunción, 14. — Cedint a la pressió dels caps de l'Exèrcit, el President de la República, Franco, ha acceptat la dimissió del Govern.

El President s'ha refugiat a l'Escola Militar.

El cap del moviment revolucionari, general Fardeas, ha dirigit una proclama als ex-combatents, anunciant que Franco seguiria exercint la Presidència de la República, i ha assegurat que el moviment no significava de cap manera la tornada dels liberals al Poder.

OCUPACIO DE LA CAPITAL

Asunción, 14. — A la capital regna la calma després de l'ocupació per les forces de la Marina, però el comerç no ha obert les seves portes aquest matí. Funcionen alguns serveis de transports urbans, però en servei molt restringit. Ningú no creu, però, que esdevinguin nous incidents. La dimissió del Govern es dona per descomptada.

El moviment està integrat per forces de diverses filiacions polítiques, i fins ara no es pot indicar clarament la seva tendència concreta.

EL PRESIDENT DE LA REPUBLICA CONSTITUIRÀ NOU GOVERN

Asunción, 14. — El President Franco ha tornat al Palau de la Presidència de la República, acompanyat d'alguns ministres i del cap del moviment revolucionari, Fardeas.

Franco procedirà ràpidament a la constitució del nou Govern.

LA CIUTAT MARXA

«JULIO».—No pot sortir aquesta setmana per manca de paper, generalitzada a tots els diaris.

Procurem per tots els mitjans al nostre abast, dintre de breus dies, poder subsanar aquesta deficiència imposada contra la nostra voluntat.

*Aquells valents
luitadors que sorti-
ren amb la Columna
Macià - Companys*

Però és molt interessant
reinar la confiança d'aquest
poble en el seu Exèrcit Regu-
lar que neix, després de deu
mesos d'oposicions. Aquests pa-
geos es sentien representats en
aquest exèrcit i tenen confian-
ça en ell. I aplaudeixen el seu
pas i l'animen. Es que han vist
que a aquest exèrcit li inte-
ressa guanyar la guerra abans
que fer la revolució.

I al qui no li agradi, que ho
deixi. Però que es faci a un
costat i no entrembarqui el cami-
ni.

JOFRE

XINA DE

**No és probable que dimarts
es reunixi el Parlament català**

Per fi hem pogut veure realitzada una obra de conjunt que parla a bastament sobre el caràcter del

Són baixa defini-

Finalment publica una circular

nomenant president de la delegació de la secretaria d'Armament a Nord el senyor Robert Morell, delegats a la mateixa secretaria el t

la dimissió del seu càrrec al sots
secretari d'Armament, Angel Pastor
Velasco, i s'ha nomenat per a subs-
tituir-lo Alexandre Otero Fernández

rades per una em

empresa col·lectivitzada

A la barriada de Gràcia fou d'ingut Alfons Pérez Colladempte

a dipositar als Bancs tota quantitat
excedent de les necessitats diàries
per tal de facilitar el regular compli-
ment de la funció circulatòria, evi-
tant les pertorbadores conseqüències
d'un atresorament que ara menys que
mai no pot trobar cap excusa, però

Madrid, 14. — La premsa gallega arribada a Madrid, diu que el diputat socialista Rutilanchas fou afusellat a La Corunya el dia 13 de juliol darrer.

signeix al poble als combatents de Madrid, al seu il·lustre defensor el general Miaja, al coronel Ortega, al camarada Antón, al governador civil, a l'alcalde i al Comitè del Front Popular de Madrid, l'acollida frater-

Visca Madrid! Visca l'Espanya republicana! Visca la democràcia mundial! Visca la pau! — PIERRE Lebrun, Bernet, Coste (segueixen les signatures).»

En sota cap condició. Car per algunes barriades.

Toca ja al seu termini la tramitació d'aquests sumaris, puix que la majoria dels cotxes han estat ja lliurats als

tal de recollir les liquidacions de les finques respectives, previ el compliment dels requisits ja fets públics en notes anteriors.

Madrid 14.—El Comité Internacional de Coordinació i d'Ajut a Espanya ha lliurat a la Premsa una nota que diu així:

«El Comité Internacional de Coordinació i Informació per a l'Ajut a l'Espanya Republicana vol, abans d'

ARCH

XINA, PER LA SEVA INDEPENDENCIA

per cartells.

Els japonesos guarden militarment tota la part de la concessió internacional situada al nord de Hu-Xue.

Se sap que l'atac iniciat aques-
matí pels xinesos era simultani amb
infanteria i artilleria. Les condi-

sonals, la qual cosa s'interpreta com una tendència a la col·laboració entre tots els grups polítics.

Primer. — La decisió de no reconèixer dret de bel·ligerància a França sota cap condició.

gudes, però davant el poc temps d' que disposaven només pogueren realitzar una ràpida excursió en autocar per algunes barriades.

la lluita magnífica fins a la victòria
total de la República. — Madeleine
Braun etc. ~~signatures~~ les signatures

Estatales, cultura.gob.es

XAPEI EN FLAMES!!!

LA XINA I EL JAPÓ ES BATEN A MORT

Les dones corren amb els petits lligats a l'esquena, en una mà gàbia i a l'altra un farcell ple de roba, de miserables objectes i d'alguns records dels avantpassats. Els xicotets, cridant, rient, plorant i amb els ulls esbatanats, passen i repassen per entre les cames i els carros. De tant en tant, una erikshana, talla la multitud portant un alt dignitari o un blanc. Petits carrets de dues rodes, tirats per homes, transporten mobles i estris oïdols. Xisles, plors, baralles, planorades i cops de ganivet. Corregudes sobtades i silencis inesperats, anginosos. Tot d'un cop un espetegar de metralladora o el tro d'un canó i la gent, unànime, com una onada monstruosa, es posa a córrer en una mateixa direcció... El pànic s'ha fet amo del carrer. El pànic s'ha apoderat de la ciutat.

Les cases han quedat buides. Les botigues, els petits establiments de plaer, els reconeixibles escrivents, els magatzems, les habitacions, els fumadors d'opi, els temples, tot ha quedat desert, abandonat. Només, en algunes portes, un vell o un infant o un gat mirant, amb ulls absents, l'èxode de la ciutat en massa.

La gentada arriba, bramulant amb un sol crit, davant de les portes de les concessions internacionals. Allí, d'un cop, callen tots. Els sentinelles — francesos, anglesos, nipons, americans... — els fan aturar. No es pot passar! La concessió ja està plena. Els alts dignataris, els generals, els mandarins, els milionaris xinesos, des de fa uns dies, quan el perill tan sols s'endevinava, s'han allotjat als hotels rics, protegits pels ambaxadors, on no els podrà res. Els que no tenen tanta importància i tanta fortuna s'han refugiat a les fondes i tavernes de tots els recones. I els que han pogut trencar la vigilància de les portes, s'han estès pels carrers i allí dormen i gemegen i mengen.

A la concessió no hi cap ningú més. Està atapeïda, plena a vessar. El perill d'una epidèmia, de la fam es va perfilant. No es pot entrar! I, per si algú ho intentés, allí hi ha amb el fusell i la baloneta calada, el sentinella, parapetat darrera un munt de sacs i protegit per una llarga xarxa metàl·lica. No es pot entrar!

Altres cop la multitud corre, desenfrenada, ululant, batent tots els carrers de la ciutat, empaitada pel soroll esmorteït de la batalla. Totes les portes estan tancades. A cap concessió no es pot entrar. I només allí hi ha seguretat, només allí està la vida salvada. Però no hi ha lloc. No es passa!

Durant dies sencers, la multitud, cada cop més defallent, cada dia alleugerida per uns centenars de baixes, corre d'un costat a l'altre de la ciutat. De vegades fuig en massa cap als camps, on els pagosos, al seu torn, també figen davant l'allau de la ciutat. I una onada, iniciada a la ciutat, es va escampant per tota la contrada, per tot el país.

La fam i el terror regnen. La Xina està en guerra.

Mentre els petits soldats xinesos, jaiïstros sense disciplina, patriotes sense experiència, idealistes sense altra cosa que un enorme esperit de sacrifici, militars sense carrera o professionals de la guerra sense interès en la victòria, es baten.

Es un conjunt caòtic que en temps de pau fa bonic i fins i tot fa por a la potència que no paga els impostos. Però que, en temps de guerra, no se sap el que pot donar.

Mar ha sabrem. El vell esperit mercenari, a fa uns mesos, ha estat absolutament transformat. Estudiants, inmensitat, obrers, camperols, patriotes xinesos tots, que volen per al seu país una llibertat nacional i un progrés social, han deixat la joia, l'opió, la família i s'han enroïllat. Armats precipitadament, sense cap educació militar, ells formen el gros de l'exèrcit.

I ells són els qui resisteixen.

Xapei, per segona vegada, ha estat el centre de la batalla. És el barri obrer de la ciutat xinesa. A pocs quilòmetres, a l'altra banda del riu, queden les concessions internacionals, els districtes moderns, amb els seus bancs i els seus gratacs de Xang-Hai, la ciutat que té tres milions d'habitants, setanta mil conductors d'erikshans, dues-centes mil prostitutes, tres-cents bancs, mil cinc-cents fumadors d'opi i que és el centre de la cohejança del Japó.

Els nipons, ara fa uns anys, el 1932, començaren l'atac per aquest barri. Des de mar, des del riu, els seus vaixells de guerra han enfocat les infimes cases i els temples vacil·lants i han disparat. L'aviació i l'artilleria han protegit un desembarcament. I aleshores ha començat la lluita.

Cada casa, cada recolzada dels carrers, estrets i tortuosos, cada sot i cada arbr, s'han convertit en forns individuals. Els xinesos, que en massa són més fàcil al pànic que a l'heroisme, indolgentment tenen una resistència i una capacitat de sacrifici difícilment igualables.

VELL...

La ciutat xinesa de Xang-Hai, tancada per tres portes, ocupa un perímetre reduït en relació a la resta de la capital. Nota característica d'aquesta vella Xina és el "Wo Sing Leing", la famosa Casa del Te que no ha deixat de visitar cap dels milions de turistes que han passat per Xang-Hai, que vol dir "per sobre del mar"...

NOU...

Tots els països del món tenen llur clan a Xang-Hai. I aquesta invasió s'ha traduït en una ciutat nova, on l'home d'affers ha trobat un camp fèrtilíssim per als seus negocis. Vegeu el Bund, una ampla artèria que podria ésser de qualsevol ciutat europea o americana, si no fos pels vestits multicolors que hi abunden tant...

da, la remor ferotge del combat. Tota la Xina — tres-cents milions d'homens — esperant el desenllaç. Tot el món — mil sis-cents milions de persones — pendents del resultat del combat.

La Xina i el Japó es baten a mort. El barri obrer de Xapei és l'escenari, ja en flames. El poble xinès i els soldats del Mico són els protagonistes. Els fabricants de canons i els banquers monopolistes japonesos, els beneficiaris... per ara.

El negoci, al plaor, l'opió, els espectacles, les transaccions de borsa, els diaris, l'agitació comunista, tot està paral·litzat a Xang-Hai.

Es lluita a Xapei, a l'altra banda del riu. Es lluita a mort. Les flames es reflecteixen en les aigües i sobre el gris lluent dels cuirassats de tots els Estats.

Hi ha guerra a la Xina!

que no el sentim, però si el sec-trontollar de les granades quan esclafaven contra terra.

Tres hores d'insistent canoneig, sense conseqüències. I diem sense conseqüències perquè la casualitat, per aquesta vegada, ens posava al peu mateix del baròmetre ariller, és a dir, a l'hospital més pròxim d'on es clavaven les calamitats.

Sortosament, els malgrats els preparatius dels quirúrgics, d'allà dalt de la muntanya no baixà cap ferit.

Tot el material quirúrgic a base d'acer i plàstic, torna a quedar embolicat dins de les capes i convenientment embolicat amb cotó esterilitzat.

Però, val a dir-ho, de vegades els metges demanen impossibles.

«No pensem en la guerra...»

El primer dia ens ho vàrem agafar molt seriosament... i anàrem a tirar pedres al riu... Després de les pedres, ens hi llançàrem nosaltres, i quan el cos ens anunciava un futur reuma si nos sortíem, intentàrem pescar amb canya.

Uns crims d'horror a dalt de la carretera ens van fer posar dempeus ràpidament. Un bon tros amb obstacles a base de pedres i arbres, i arribàrem fins al lloc sinistral.

«La chatas» — una B.S.A. antiquíssima — estava atapeïda a terra amb l'estrep trenat i el dipòsit de la benzina foradat. El sergent Moragues — un flamant motorista del Cos de Tren — sagnant pels punys i cames, amb els pantalons esquelzats, estava en un recó de cuneta, al peu mateix d'un taronet de pedra i sorra. En aquell precís moment, arribava tan de motorista de la 33a Divisió.

determinacions del nostre molt estimat comandant metge Sánchez-Borjas, el qual donà ordres perquè no es crivís per uns dies, res que pogués ferir-se a la nostra guerra.

Ni escriptura ni llegir...

Em varen evacuar del campament més perquè no veïés ni sentís el tràfic, que per febre.

A la meua recepta diu:

«Di. Dos dies d'absolut repòs, o l'heu aïllat que aïllat al mort, per costat de Brihuaga situen els obusos. El finíssim xicotet, naturalment»

(SEGUEIX A LA PAG 2)

La reraguarda facciosa s'estondra

A Sant Sebastià, Granada, Tetuan i Motril s'han produït greus disturbis

ELS REBELS HAN TANCAT LA FRONTERA HISPANO-FRANCESA

LES TROPEES DE CADIZ HAN ESTAT DESARMADES

Londres, 14. — El corresponent del «Daily Herald» a Gibraltar comunica que a Cadix han estat desarmades totes les tropes faccioses, per haver-se amotinat contra els comandaments estrangers i que romanent armats únicament els alemanys i italians.

GALICIA NO SE SOMET AL FEIXISME

València, 14. — Nota facilitada pel Ministeri de Defensa Nacional.

«Un veí de Santiago de Compostela, arribat a Espanya via Cuba, ha explicat dades interessants sobre la moral de les tropes i de la reraguarda facciosa a Galícia.

Dia a dia va creixent el descontentament del poble gal·lec, descontentament que es manifesta en algunes

ocasions en protestes verbals públiques i accions aïllades contra les autoritats faccioses. La repulsió en forma d'assassinat, ha estat a Galícia d'una extraordinària crueltat i ha arribat a límits veritablesment insospitats. No obstant, la resistència de la població civil augmenta i s'observa un fenomen curiós col·lectiu que consisteix en el fet que, progressivament, la pèrdua de la por. Amb freqüència, les dones del poble llancen amonaccs contra els falangistes i els reppen per al moment de la victòria.

Encara existeixen diverses parts desarmades de guerrillers lleials que hostilitzen i inquieten les forces rebels, i per a llur sosteniment l'assistència i simpaties de pobles i viles on es proveeixen de mitjans queviures i armament. La guàrdia civil encarregada de la captura dels guerrillers, ha sofert les conseqüències de la violència i de l'heroisme d'aquests, i té per quan se'ls ordena accions d'aquest caràcter.

El sector del poble més refractari a acatar el feixisme a Galícia és la gent de mar. Diversos mariners, de les rieres baixes i de Finisterre passen el dia a alta mar embarcats en llanxes i petites naus, i a la nit van a terra per recollir els aliments que els deixen els seus amics i famílies. Els alguns temps, en ésser traslladats a Saragossa diversos sectors de mariners en qualitat de soldats, s'oposaren amb el crit de protesta: «A Saragossa, no, al Ferrol!» És freqüent que tropes de les dotacions dels vaixells rebels, llancin el «no ambigu i indeterminat» de: Vicia la flota lleial!

No fa molts mesos que l'arquebisbe de Santiago, el degà de l'Episcopat de Dret, ex-diputat de la Ceda, Felip Gil Casares, foren atacats per les autoritats faccioses com a conseqüència d'una gestió de conjunt realitzada prop del governador facciós de La Corunya, consistent a recomanar la substitució d'assessats de republicans a les carreteres de Galícia, per l'assassinat a l'interior de les presons i traslladar a víctimes des de les presons, en ambulàncies funeràries.

Es registren escasses tralacions d'homens d'esquerra, i, en canvi, són moltes les persones que fins ara es deien neutrals i apolítiques, i admet gent de significació francament antifacista que actuen en la clandestinitat i amb perill contra el feixisme.

València, 14. — Al ministeri de Defensa Nacional fou facilitada abir la següent nota:

«Es troben detinguts i incomunicats a la caserna general González Tablas, cent cinquanta soldats del regiment de Caçadors d'Àfrica número 10, per haver-se negat a embarcar-se per a combatre a Espanya.

El dia 6 d'aquest mes foren atacats a la presó d'El Hachero, cinc païsans, dos capitans, un tinent i dos sergents, tots d'artilleria, presumptes compresos en un complot.

El dia 8 hi hagué a Tetuan una batalla campal entre falangistes i militars, i intervingué energicament la policia. Resultaren ferits de gravetat cinc falangistes i tres militars.

Segons referència de diversos escapats, a San Sebastián han ocorregut entre els facciosos greus incidents, dels quals encara manquen detalls. Fer disposició de Sierra, la frontera i Carcabo Negro, i són compladíssimes les persones, totes elles amb representació oficial al camp facciós, a les quals s'ha consentit el pas al territori francès.

Aquesta mesura té per objecte evitar que es divinguin les forces de Carcabo Negro.

La sublevació dels obrers de la fabrica de sucre de Motril, ocorreguda fa dies, sembla que fou deguda a escassa remuneració. Per a evitar el moviment, els facciosos contrasen a forces de Sierra Lluar Orgiva i Carcabo Negro.

A Carataumas hi hagué també intent d'insurrecció i s'emprà la dinamita contra els sublevats.

El 10 d'aquest mes el moviment repercutí a Lanjarón, amb intensitat lleugera.

La recent sublevació de Granada fou produïda per un Tabor de Regulars, dos Batallons i forces d'Assalt.

Al subsector comprès entre Torre Cuadrada i Zarralán, del front de Guadalupe, s'ha sentit intens foc al camp rebel, i se suposa que fou produït per discrepàncies entre les forces enemigues.

El Treball Voluntari per a obres de fortificació i defensa

Demà, diumenge, els alimats a l'Oficina del Treball Voluntari de la Generalitat de Catalunya, compresos entre els alimats almer 5.500 al 6.017 i del 1 al 500, hauran de presentar-se per tal de sortir cap al lloc on s'efectuen obres de fortificació i de defensa.

L'hora de presentar-se serà a dos quarts de set del matí, davant de la Conselleria de Treball, Via Durruti, 16.

Arístides Maillol

UN HOME GENIAL DEL ROSSELLÓ

Paris acaba de festejar d'una manera força notable i espectacular el setanta-cinc anys, que porta ja d'existència en aquest món, l'escultor del Rosselló, Arístides Maillol. L'homenatge ha consistit en una exposició de totes les seves obres, en un aplec de totes les seves temptatives a través les quals, Maillol es sent influenciat per diversos credos artístics, fins a esdevenir, pel de puixança i serenitat, el gran escultor francès d'avui comparable tan sols per la seva importància, no pas pel seu estil, amb Rodin.

ES TAMBE UN HOMENATGE A CATALUNYA

Paris, homenatjant aquest vell fort, roquissat i genial, fill del Rosselló, homenatja d'una manera indirecta Catalunya, ja que l'escultor Maillol, així en català, parla el nostre idioma, coneix profundament la nostra pàtria, sovint ha vingut a Barcelona, i és nascut a un poble a pocs quilòmetres de Port-Bou, a la Costa Roja francesa, daurada i tacada d'ore, clapejada pel verd tendre i suau de les vinyes i ceps salubres pel veïnatge de la mar.

Maillol és nat a Banyuls-sur-Mer. D'això ja fa una colla d'anys, més de setanta-cinc. Aleshores era un poble petit, de pescadors, on tothom feia la viviu, tirant l'ari i anant a pescar a l'encesa, sense oblidar, però, de tant en tant, de donar una llambregada als raïms que creixien ran del mar, picats per les onetetes i per les gavines.

En aquell temps, que a la Província triomfava Mistral i al migdia de França Victor Hugo era la figura més espectacular i impressionant, a Banyuls no hi pujava ningú. No s'hi veien cavallets de cara al mar o arrossegats a l'ombra dels ventruts perfils de les barques. Era un poble absent de xalmes, xambers i d'inquietud, artístiques; per això la gent estava tan tranquil·la.

En aquella cara sana i a aquell posat de persones ben menjades.

DE BANYULS A PARIS PASSANT PER PERPINYA

Només un xicot d'aquell poble estava malfert per les coses artístiques: era el noi Maillol, fill d'una casa benestant de Banguls. El pare, un pagesà a manera, puixant del maldia, al i cap a un arbre de l'Albera, l'envia cutacorrents a Perpinyà. Estava tip que el embrutés les parets amb ninots i omplís de fang l'entornada l'existència del mar amb el diable de les escultures.

A Perpinyà sembla que el mestre de l'Arístides fou un home de Catalunya. Però, fet i fet, la capital rossellonesa era massa esquivada per a un xicot com a aquell que duia quelcom de meravellós i d'inequívoc dins d'ell. De Perpinyà marxà a París.

A a capital de França es queda sorprès. Tot li sembla bell, enlluernador. Els llums de gas de la plaça de la Concordia i els caplles i jaqués de l'òpera, li borden la imatge autèntica i esplèndida de Banguls, perdut a dalt de tot del mapa de França, tocat a Catalunya.

EXPOSAVEN EN BARRAQUES

Es l'hora de la revolució artística. Tothom parla d'uns pintors que es diuen Manet, Pissarro, Monet, Renoir, Sisley... que exhibeixen les seves obres en barraques o penjant dels murs de les baranes del Sena, menyspreant les exposicions i els certàmens oficials.

Cap impressionista, però, no es mestre d'Arístides. Les llicons de pintura les rep d'un clàssic, fred i coneixedor profund de l'ofici: Cabanel.

Quan Maillol arriba a desprendre's — però no, a oblidar — a aquesta tutela artística s'apassiona per tots els «ismes» de moda. Aprofundeix les escoles prerarrealistes, el simbolisme literari, l'edall on rep una influència més directa i perdurable és Cezanne i Gauguin. L'estètica salvatge i primitiva d'aquest últim pintor és la que arriba a impressionar-lo més. I la llum clara de Banguls l'atrau de bell nou, com a Gauguin l'havia atret el verd i el blau de Tahiti i el tendre esguard de les seves naus.

FLORA, per A. Maillol

L'HOMME PRIMITIF DE BANYULS

A Banyuls posa en pràctica el credo naturalista i primitivista que l'impressionisme de Gauguin. Menys quatre ensiam, i quatre còpies, fa llargues caminades, es deixa una gran barba, aleshores negra, ara blanca i magnífica com la del rei Lear. Esdevé allò que somnia: quasi un salvatge. Fa de tot menys escultura. Comença creant tapissos. El mateix es teixeix els fils i admet el suc d'unes herbes que cull d'aquí i d'allà de les muntanyes amb l'ajut i consell de l'apotecari de Banyuls. Les rotes del poble li teixeixen a mà al davant mateix de casa seva que s'emplena de rialles fresques i de cares boniques.

Després, quan ja s'ha cansat de fer tapissos d'arabescos salvatges, es dedica al gravat al boix i arriba amb la seva teoria individualista i primitiva a fabricar-se, per la seva pròpia mà, el paper i totes aquelles coses necessàries.

HAVIA OBLIDAT UNA COSA: L'ESCULTURA

Fatigat de tot, torna a una cosa que gairebé havia oblidat: l'escultura. Persistent dins d'ell encara les teories del pintor de Tahiti comença fent unes coses «tòtiques» que aviat arriben per tal d'enfrontar-se amb exemples més consistents i perdurables: els primitius grecs.

Arístides Maillol esdevé famós sense moure's de Banguls a l'hivern i de Marly-le-Roy a l'estiu. Les seves escultures primitives d'un noble regust arcaic, comencen a ésser famoses gràcies a la mà genial que les anima. Fil, però, no està content. Cerca quelcom que no troba. Endevina que el seu camí no és pas el camí dels grecs.

Un dia es retroba i roba el model vivent d'allò que des d'ara ha d'esdevenir el seu art: una noia, les noies de Banguls, serenes, de ritme perfecte en el caminar, en ésser el càlcul damunt del cap. Són elles, elles, mediterrànies, catalanes, però llavors profundament hel·leniques, el model que ha de copiar i animar amb el seu art. I Maillol ho oblidà tot, totes aquelles coses que en el transcurs dels anys aconseguiren impressionar-lo i vnb pedra o amb terra cuita immortalitzant aquest tipus de dona robust i massís, ple de gràcia a aquesta noia catalaníssima de Rosselló que tot França ha homenatjat ara en homenatjar el seu plasmador genial, el «rei Arístides Maillol».

Ll.